

Категорія справи № 460/307/20: Адміністративні справи (з 01.01.2019); Справи щодо захисту політичних (крім виборчих) та громадянських прав, зокрема щодо; усунення перешкод та заборону втручання у здійснення свободи мирних зібрань.

Надіслано судом: 18.06.2020. Зареєстровано: 19.06.2020. Оприлюднено: 22.06.2020.

Номер судового провадження: 343/20

РІВНЕНСЬКИЙ ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

Р І Ш Е Н Н Я

і м е н е м У к р а ї н и

05 червня 2020 року м. Рівне

№460/307/20

Рівненський окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Гудими Н.С. за участю секретаря судового засідання Свінтозельської К.І. та сторін і інших осіб, які беруть участь у справі:

позивача: представник Цип`ящук М.Б.,

відповідача: представник не прибув,

розглянувши у відкритому судовому засіданні адміністративну справу за позовом

ОСОБА_1 до Рівненської міської ради про визнання протиправним та нечинним рішення, **- В С Т А Н О В И В:**

21.01.2020 ОСОБА_1 звернувся до суду з позовом до Рівненської міської ради про визнання протиправним та нечинним рішення від 24.12.2019 № 6926 "Про заборону проведення на території міста Рівного маршів представників ЛГБТ-спільнот".

В обґрунтування позовних вимог зазначив, що прийнятим 24.12.2019 рішенням відповідач заборонив на території міста Рівного пропаганду різних видів девіантної статевої поведінки, в тому числі у формі так званих маршів рівності, прайдів, гей-парадів, фестивалів квір-культури, тощо, які проходять у місцях масового дозвілля сімей з дітьми. Крім того, пунктом 2 спірного рішення Рівненська міська рада вирішила унеможливити в межах міста Рівного проведення публічних кампаній і заходів, які становлять загрозу інституту сім'ї як складової стратегії національної безпеки України, дискредитують сімейні цінності, містять елементи сексуального та еротичного характеру («марші рівності», «прайди», «гей-паради», «фестивалів квір-культури» тощо) та є такими, що можуть завдати шкоди моральному благополуччю дітей (згідно з ст. 20 Закону України «Про охорону дитинства»). На переконання позивача, оскаржуване рішення визначає порядок проведення зборів, мітингів, походів та демонстрацій, право на яке є конституційним правом кожного відповідно до ст. 39 Конституції України, тому вважає себе належним позивачем, позаяк є суб'єктом правовідносин, у яких буде застосовано це рішення. Стверджує, що вказане рішення порушує права і свободи людини, гарантовані ст.ст. 34, 39 Конституції України та ст.10, 11 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, зокрема: обмежує право на свободу вираження поглядів, право на мирні зібрання. Зазначив, що спірне рішення не є законом і не може обмежувати права та свободи людини, а відтак суперечить Конституції і законам України. Окрім того, оскаржуване рішення, на думку позивача, є дискримінаційним для учасників ЛГБТ-спільнот за ознаками їх сексуальної орієнтації. Внаслідок цього вважає спірне рішення протиправним і таким, що підлягає визнанню нечинним. З таких підстав, просив позовні вимоги задовольнити.

Відповідач з позовом не погодився, подав відзив на позовну заяву (а. с. 47-52). В обґрунтування своїх заперечень проти позову зазначив, що підставами для ухвалення відповідачем спірного рішення є те що, так звані «марші рівності», «прайди», «гей-паради», «фестивалів квір-культури» становлять загрозу національній безпеці та громадського порядку, оскільки під час їх проведення можуть виникати сутички між громадянами, як це було під час проведення подібного заходу у Києві в червні 2019 року. Зауважив, що такі заходи заборонені міською радою також задля охорони суспільної моралі, зокрема, інституту традиційних для України сімейних цінностей і моралі дітей. Водночас наголосив, що позивач не має права звернення до суду з таким позовом, оскільки не проживає у місті Рівному і не належить до учасників ЛГБТ-спільнот, а тому оскаржуване рішення жодним чином не порушує його прав. З таких підстав просив у позові відмовити.

Позивач подав відповідь на відзив, у якій наголосив, що дія рішення відповідача поширюється на невизначене коло осіб, які можуть підтримати проведення вказаних вище заходів в місті Рівному, а відтак воно зачіпає, у тому числі і його законні права й інтереси, які він вважає за необхідне захистити у судовому порядку. Підкреслив, що відповідач, ухвалюючи спірне рішення, вийшов за межі наданих йому чинним законодавством повноважень, що є підставою для визнання такого акту протиправним і нечинним. Разом з тим, посилення відповідача на те, що проведення заборонених рішень мирних зібрань може зашкодити громадському порядку або суспільній моралі є лише припущеннями депутатів Рівненської міської ради, які нічим не підтверджені, а тому - безпідставні.

Відповідач заперечення на відповідь на відзив не подав.

В силу вимог п.1 ч.4 ст. 12 КАС України виключно за правилами загального позовного провадження розглядаються справи у спорах щодо оскарження нормативно-правових актів, за винятком випадків, визначених цим Кодексом.

Особливості провадження у справах щодо оскарження нормативно-правових актів, зокрема органів місцевого самоврядування, визначені статтею 264 КАС України, відповідно до пункту 2 частини 1 якої правила цієї статті поширюються на розгляд адміністративних справ щодо законності та відповідності правовим актам вищої юридичної сили нормативно-правових актів міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, Ради міністрів Автономної республіки Крим, місцевих державних адміністрацій, органів місцевого самоврядування, інших суб'єктів владних повноважень.

Згідно з приписами ч.8 ст. 264 КАС України адміністративна справа щодо оскарження нормативно-правових актів вирішується за правилами загального позовного провадження.

Відповідно до вимог ч.4 цієї статті у разі відкриття провадження в адміністративній справі щодо оскарження нормативно-правового акта суд зобов'язує відповідача опублікувати оголошення про це у виданні, в якому цей акт був або мав бути офіційно оприлюднений.

Ухвалою суду від 24.01.2020 позовну заяву прийнято до розгляду, відкрито загальне позовне провадження у справі та призначено підготовче засідання на 24.02.2020 (а. с. 18-20). Цією ж ухвалою суду відповідача зобов'язано не пізніше як за сім днів до підготовчого засідання опублікувати оголошення щодо оскарження рішення 38 сесії Рівненської міської ради 7 скликання № 6926 від 24.12.2019 "Про заборону проведення на території міста Рівного маршів представників ЛГБТ-спільнот" на веб-сайті Рівненської міської ради Рівненської області та у друкованому виданні, в якому цей акт був або мав бути офіційно оприлюднений (а.с.18-20).

Ухвалою суду від 24.02.2020 підготовче засідання відкладено на 18.03.2020, у зв'язку із здійсненням відповідачем публікації оголошення за 4 дні, а не за 7 днів до проведення підготовчого засідання, як вимагалось ухвалою суду від 24.01.2020. Крім того, з ініціативи суду у відповідача витребувано необхідні для розгляду справи докази (а. с. 41-43).

03.03.2020 на адресу суду від відповідача надійшли витребувані докази (а.с.55-82).

Ухвалою суду від 18.03.2020 продовжено строк підготовчого провадження у справі №460/307/20 на тридцять днів, відкладено розгляд справи через неявку учасників справи з поважних причин та призначено наступне підготовче засідання на 06.04.2020 (а. с. 97-99).

У підготовче засідання 06.04.2020 представники сторін не прибули. Про дату, час і місце розгляду справи повідомлені своєчасно та належним чином. Представник позивача подала письмове клопотання, яким просила провести підготовче засідання без її участі. Від відповідача жодних заяв та клопотань на адресу суду не надходило.

Ухвалою суду від 06.04.2020 підготовче провадження у справі закрито, розгляд справи по суті призначено на 06.05.2020 (а. с. 106-108).

В судове засідання 06.05.2020 представники сторін не прибули. 05.05.2020 представник відповідача подав клопотання про відкладення розгляду справи у зв'язку із карантинними заходами (а. с. 115).

Ухвалою суду від 06.05.2020 клопотання відповідача про відкладення розгляду справи задоволено, розгляд справи відкладено до "05" червня 2020 року (а. с. 120-121).

В судове засідання 05.06.2020 прибув представник позивача. 29.05.2020 на адресу суду від відповідача надійшло клопотання про відкладення розгляду справи у зв'язку із продовженням карантинних заходів (а. с. 124).

Розглянувши зазначене клопотання суд виходив з такого.

Відповідно до ч.1 ст. 205 КАС України, неявка сторін або інших учасників справи, належним чином повідомлених про дату, час і місце розгляду справи, не перешкоджає розгляду справи.

За правилами п. 2 ч. 3 ст. 205 КАС України, якщо учасник справи або його представник були належним чином повідомлені про судове засідання, суд розглядає справу за відсутності такого учасника справи у разі повторної неявки в судове засідання учасника справи (його представника), незалежно від причин неявки.

Крім того, на думку суду, поверхневі та загальні покликання на умови карантину не можуть вважатися достатньою підставою для відкладення розгляду справи. Також рекомендація Ради суддів України (лист №9рс-186/20 від 16.03.2020) не вказує на припинення судами розгляду справ, а лише встановлює особливий режим судів України, який включає в себе, зокрема, розгляд справ в режимі відеоконференції, по можливості здійснення розгляду справи без участі сторін, в порядку письмового провадження, рекомендацію учасникам судових засідань подавати до суду заяви про розгляд справи у їхній відсутності за наявними у справі матеріалами.

Відкладення розгляду справи є правом та прерогативою суду, основною умовою для якого є не відсутність в судовому засіданні учасників справи (їх представників), а неможливість вирішення спору у відповідному судовому засіданні. Водночас, будь-яких нових доказів або обставин по справі представником відповідача не наведено, клопотань про їх витребування або долучення тощо не заявлено.

Отже, враховуючи те, що представник відповідача повторно не прибув у судове засідання, був належним чином про нього повідомлений, не скористався правом брати участь у судовому засіданні в режимі відеоконференції, надав відзив на позовну заяву, в якому викладені пояснення стосовно доводів позивача, а також те, що його неявка не перешкоджає розгляду справи по суті, суд дійшов висновку про відсутність підстав для задоволення такого клопотання і наявність підстав для продовження розгляду справи без його участі.

В судовому засіданні 05.06.2020 було проголошено вступну та резолютивну частини рішення.

Заслухавши пояснення представника позивача, які співпадають з викладеними у заявах по суті, оголосивши зміст відзиву, розглянувши матеріали та з'ясувавши всі обставини адміністративної справи, які мають юридичне значення для розгляду та вирішення спору по суті в їх сукупності, дослідивши наявні у справі докази, суд встановив таке.

24 грудня 2019 року на другому пленарному засіданні 38 сесії Рівненською міською радою 7 скликання прийнято рішення за № 6926 «Про заборону проведення на території м. Рівне маршів представників ЛГБТ-спільнот». Дані факти підтверджуються копією витягу з стенографічного

протоколу №38/2 від 24.12.2019 р.(а.с.57-61), копією рішення Рівненської міської ради №6926 від 24.12.2019 (а. с. 7).

Як свідчить зміст вказаного рішення, Рівненська міська рада вирішила:

1. Заборонити на території міста Рівного пропаганду різних видів девіантної статевої поведінки в тому числі у формі так званих «маршів рівності», «прайдів», «гей-парадів» «фестивалів квір-культури» тощо, які проходять у місцях масового дозвілля сімей з дітьми.
2. Унеможливити в межах міста Рівного проведення публічних кампаній і заходів, які становлять загрозу інституту сім'ї як складової стратегії національної безпеки України, дискредитують сімейні цінності, містять елементи сексуального та еротичного характеру («марші рівності», «прайди», «гей-паради», «фестивалів квір-культури» тощо) та є такими, що можуть завдати шкоди моральному благополуччю дітей (згідно зі статтею 20 Закону України «Про охорону дитинства»). У разі надходження повідомлення про проведення таких заходів, із метою захисту морального життя неповнолітніх, на підставі статті 7 Закону України «Про захист суспільної моралі» юридичному відділу Виконавчого комітету Рівненської міської ради звернутися до суду з позовом про заборону таких заходів в інтересах національної безпеки, громадського порядку та суспільної моралі (відповідно до статті 182 Кодексу України про адміністративні правопорушення).
3. Контроль за виконання цього рішення доручити голові постійної комісії з питань захисту прав людини, законності, правопорядку, розвитку місцевого самоврядування, Регламенту, депутатської діяльності та етики.

У преамбулі спірного рішення як обґрунтування для його прийняття зазначено статтю 16 Загальної декларації прав людини та статтю 23 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права, відповідно до положень яких, сім'я є осередком суспільства та має право на захист з боку суспільства і держави. Також зазначено, що згідно з статтею 51 Конституції України сім'я, дитинство, материнство і батьківство охороняється державою. Положення статті 3 Сімейного кодексу України передбачають, що підстави, на яких створюється сім'я не мають суперечити моральним засадам суспільства.

Сімейна політика - ключова складова стратегії національної безпеки України. Національна стратегія розвитку та підтримки сім'ї повинна відповідати конституційному принципу верховенства права, основним засадам суспільної моралі та базуватися на традиційних для України християнських цінностях, які відображають природне розуміння сім'ї як союзу чоловіка та жінки, які народжують і виховують дітей.

Тобто обґрунтування прийняття рішення зводиться до того, що проведення таких мирних зібрань, як: марші рівності, прайди, гей-паради, фестивалів квір-культури тощо суперечитиме суспільній моралі, а саме інституту традиційних для України сімейних цінностей.

Не погодившись з вказаним рішенням відповідача, позивач звернувся до суду з позовом про визнання його протиправним і нечинним.

Надаючи правову оцінку спірному рішення, суд враховує і виходить з такого.

Відповідно до частини 2 статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України, у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: 1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; 2) з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; 3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); 4) безсторонньо (неупереджено); 5) добросовісно; 6) розсудливо; 7) з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи несправедливій дискримінації; 8) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); 9) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; 10) своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Частиною другою статті 19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України

Систему та гарантії місцевого самоврядування в Україні, засади організації та діяльності, правового статусу і відповідальності органів та посадових осіб місцевого самоврядування відповідно до Конституції України визначає Закон України "Про місцеве самоврядування" від 21.05.1997 № 280/97-ВР (далі - Закон № 280/97-ВР).

Частиною другою статті 2 Закону № 280/97-ВР встановлено, що місцеве самоврядування здійснюється територіальними громадами сіл, селищ, міст як безпосередньо, так і через сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи, а також через районні та обласні ради, які представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст.

Відповідно до частини першої статті 10 Закону № 280/97-ВР, сільські, селищні, міські ради є органами місцевого самоврядування, що представляють відповідні територіальні громади та здійснюють від їх імені та в їх інтересах функції і повноваження місцевого самоврядування, визначені Конституцією України, цим та іншими законами.

Згідно з частиною першою статті 144 Конституції України органи місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законом, приймають рішення, які є обов'язковими до виконання на відповідній території.

Частиною третьою статті 24 Закону № 280/97-ВР передбачено, що органи місцевого самоврядування та їх посадові особи діють лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, передбачені Конституцією і законами України, та керуються у своїй діяльності Конституцією і законами України, актами Президента України, Кабінету Міністрів України, а в Автономній Республіці Крим - також нормативно-правовими актами Верховної Ради і Ради міністрів Автономної Республіки Крим, прийнятими у межах їхньої компетенції.

Відповідно до підпункту 3 пункту "б" частини першої статті 38 Закону № 280/97-ВР, до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать делеговані повноваження, зокрема вирішення відповідно до закону питань про проведення зборів, мітингів, маніфестацій і демонстрацій, спортивних, видовищних та інших масових заходів; здійснення контролю за забезпеченням при їх проведенні громадського порядку.

Реалізація права на свободу вираження поглядів та права на мирні зібрання в Україні регулюється актами національного та міжнародного законодавства.

В силу вимог частини третьої статті 8 Основного Закону, норми Конституції України є нормами прямої дії. Вони застосовуються безпосередньо незалежно від того, чи прийнято на їх розвиток відповідні закони або інші нормативно-правові акти.

Відповідно до статті 22 Конституції України, конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Згідно з статтею 24 Основного Закону, громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом.

Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

Згідно зі статтею 34 Конституції України кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір. Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони

здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя.

Відповідно до статті 39 Конституції України громадяни мають право збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, про проведення яких завчасно сповіщаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування. Обмеження щодо реалізації цього права може встановлюватися судом відповідно до закону і лише в інтересах національної безпеки та громадського порядку - з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей.

Положеннями статті 64 Конституції України встановлено, що конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, ратифікована Верховною Радою України згідно із Законом України від 17 липня 1997 року №475/97-ВР "Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції" (далі по тексту, -Конвенція), гарантує кожній особі, серед інших прав і свобод, право на свободу вираження поглядів та на свободу зібрань і об'єднання.

Статтею 10 Конвенції встановлено, що: "1. Кожен має право на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів. Ця стаття не перешкоджає державам вимагати ліцензування діяльності радіомовних, телевізійних або кінематографічних підприємств. 2. Здійснення цих свобод, оскільки воно пов'язане з обов'язками і відповідальністю, може підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі, для захисту репутації чи прав інших осіб, для запобігання розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету і безсторонності суду."

В силу положень статті 11 Конвенції "1. Кожен має право на свободу мирних зібрань і свободу об'єднання з іншими особами, включаючи право створювати профспілки та вступати до них для захисту своїх інтересів. 2. Здійснення цих прав не підлягає жодним обмеженням, за винятком тих, що встановлені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб. Ця стаття не перешкоджає запровадженню законних обмежень на здійснення цих прав особами, що входять до складу збройних сил, поліції чи адміністративних органів держави."

Статтею 21 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ратифікованого ще Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 19 жовтня 1973 року №2148-VIII, також визнається право на мирні збори. Ця стаття визначає, що користування цим правом не підлягає ніяким обмеженням, крім тих, які накладаються відповідно до закону і які є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах державної чи суспільної безпеки, громадського порядку, охорони здоров'я і моральності населення або захисту прав та свобод інших осіб.

У своєму Рішенні по справі за конституційним поданням Міністерства внутрішніх справ України щодо офіційного тлумачення положення частини першої статті 39 Конституції України про завчасне сповіщення органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування про проведення зборів, мітингів, походів і демонстрацій (справа щодо завчасного сповіщення про мирні зібрання) від 19 квітня 2001 року №4-рп/2001 Конституційний Суд України зазначив, що "Право громадян збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, закріплене в статті 39 Конституції України, - їх невідчужуване і непорушне право, гарантоване Основним Законом України. Це право є однією з конституційних гарантій права громадянина на свободу свого світогляду і віросповідання, думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань, на використання і поширення інформації усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір, права на вільний розвиток своєї особистості тощо. При здійсненні цих прав і свобод не повинно бути посягань на права і свободи, честь і гідність інших людей."

Таким чином, суд вважає, що право на свободу вираження поглядів та право на мирні зібрання є тісно пов'язаними між собою, позаяк організація і проведення мирних зборів, мітингів, інших мирних зібрань є одним із ефективних способів вираження думок, поглядів, світогляду і переконань.

Системний аналіз положень статей 10 та 11 Конвенції, статей 34 та 39 Конституції України в їх взаємозв'язку зі статтями 22 та 64 Основного Закону, свідчить про те, що визначені ними права кожної людини є непорушними, невідчужуваними, гарантуються і держава має певні, зокрема, негативні зобов'язання у цій сфері, а саме: зобов'язання утриматися від порушення таких прав та свобод та/або неправомірного втручання у їх реалізацію.

Як вже зазначалося судом, пунктом 1 спірного рішення Рівненської міської ради заборонено на території міста Рівного пропаганду різних видів девіантної статевої поведінки, в тому числі у формі так званих «маршів рівності», «прайдів», «гей-парадів» «фестивалів квір-культури» тощо, які проходять у місцях масового дозвілля сімей з дітьми.

Пунктом 2 цього рішення Рівненська міська рада вирішила, зокрема «унеможливити в межах міста Рівного проведення публічних кампаній і заходів, які становлять загрозу інституту сім'ї як складової стратегії національної безпеки України, дискредитують сімейні цінності, містять елементи сексуального та еротичного характеру («марші рівності», «прайди», «гей-паради», «фестивалів квір-культури» тощо) та є такими, що можуть завдати шкоди моральному благополуччю дітей (згідно зі статтею 20 Закону України «Про охорону дитинства»).

Тобто, вказаним рішенням Рівненська міська рада вирішила фактично заборонити проведення в місті будь-яких заходів представників ЛГБТ-спільнот, в тому числі, але не виключно, «маршів рівності», «прайдів», «гей-парадів» «фестивалів квір-культури», які за своєю суттю є мирними зібраннями громадян і одним зі способів вираження думок, поглядів чи переконань..

Статтею 17 Конвенції визначено, що жодне з положень цієї Конвенції не може тлумачитись як таке, що надає будь-якій державі, групі чи особі право займатися будь-якою діяльністю або вчиняти будь-яку дію, спрямовану на скасування будь-яких прав і свобод, визнаних цією Конвенцією, або на їх обмеження в більшому обсязі, ніж це передбачено в Конвенції.

Частинами першою та дев'ятою статті 280 КАС України встановлено, що органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування негайно після одержання повідомлення про проведення зборів, мітингів, походів, демонстрацій тощо мають право звернутися до окружного адміністративного суду за своїм місцезнаходженням із позовною заявою про заборону таких заходів чи про встановлення іншого обмеження права на свободу мирних зібрань (щодо місця чи часу їх проведення тощо).

Суд задовольняє вимоги позивача в інтересах національної безпеки та громадського порядку в разі, якщо визнає, що проведення зборів, мітингів, походів, демонстрацій чи інших зібрань може створити реальну небезпеку заворушень чи вчинення кримінальних правопорушень, загрозу здоров'ю населення або правам і свободам інших людей. У разі встановлення обмеження права на свободу мирних зібрань суд повинен обґрунтувати у постанові необхідність встановлення обмеження щодо реалізації права на свободу мирних зібрань, а також пропорційність способу такого обмеження.

Якщо для досягнення цілей такого обмеження достатньо застосувати менш обтяжливий для відповідача спосіб обмеження, ніж запропонував позивач, суд зобов'язаний його застосувати.

З аналізу змісту наведених положень законодавства вбачається, що право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань, а також на свободу мирних зібрань гарантується кожному. Жодним нормативно-правовим актом не передбачено прямої заборони для реалізації особами таких прав. Проте, вони не є абсолютними і можуть підлягати певним обмеженням державою, зокрема, за рішенням суду (в порядку визначеному статтею 280 Кодексу адміністративного судочинства України), з підстав, які чітко встановлені Конституцією України.

Так, чинним законодавством України передбачено можливість втручання держави за певних обставин у право на проведення мирних зібрань, зокрема і шляхом заборони їх проведення, за умови, що такі обмеження встановлені законом.

Системний аналіз наведених норм в їх сукупності дає підстави для висновку, що вільне вираження своїх поглядів та проведення мирних зібрань є одним із засобів відстоювання людиною і громадянином своїх прав, свобод та інтересів у демократичному суспільстві. Право громадян на свободу вираження поглядів, як і право на свободу мирних зібрань є невідчужуваними, непорушними, гарантуються та повинні бути захищені державою, яка зобов'язана забезпечити їх ефективну реалізацію.

Отже, здійснення цих прав не підлягає жодним обмеженням, за винятком тих, що передбачені законом і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки та громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення чи моралі або захисту прав і свобод інших людей.

Іншими словами, порядок і підстави будь-яких обмежень права на мирні зібрання та свободу вираження поглядів повинні бути передбачені законом, тобто нормативно-правовим актом, прийнятим парламентом.

У зв'язку з цим, суд звертає увагу, що дотепер в Україні порядок здійснення права на свободу вираження поглядів та мирних зборів і демонстрацій, як і порядок та підстави обмеження цих прав законами України не врегульовано, а відтак у відповідача не було передбачених частиною другою статті 34, частиною другою статті 39 Конституції України та частиною другою статті 10 і частиною другою статті 11 Конвенції підстав для втручання в права, гарантовані цими нормами.

Таким чином, у розумінні статті 22 Конституції України прийняття відповідачем оскаржуваного рішення є обмеженням прав громадян, зокрема, але не виключно представників ЛГБТ-спільнот, позаяк рішення Рівненської міської ради №6926 від 24.12.2019 вказує на бажаний характер поведінки осіб і зобов'язує їх діяти певним чином, а саме: забороняє на території міста Рівного пропаганду різних видів девіантної статевої поведінки, в тому числі у формі так званих «маршів рівності», «прайдів», «гей-парадів» «фестивалів квір-культури» тощо, які проходять у місцях масового дозвілля сімей з дітьми та унеможлиблює проведення публічних кампаній і заходів, які містять елементи сексуального та еротичного характеру («марші рівності», «прайди», «гей-паради», «фестивалів квір-культури» тощо) та є такими, що можуть завдати шкоди моральному благополуччю дітей.

З урахуванням викладеного, суд констатує, що ініціатива відповідача на регулювання права на мирні зібрання і свободи вираження поглядів та встановлення заборон чи вжиття будь-яких інших заходів унеможливлення для реалізації таких прав є нічим іншим як втручанням у гарантовані Конституцією України та статтями 10 і 11 Конвенції права особи на вільне вираження поглядів та мирні зібрання.

Саме тому обмеження змісту прав і свобод, зокрема шляхом зменшення місця на реалізацію права на свободу вираження поглядів та унеможливлення, тобто фактичної заборони можливості реалізації права на свободу мирних зібрань, які не передбачено законом, у розумінні статті 22 Конституції України, є обмеженням прав і свобод, гарантованих Конституцією України.

Системний аналіз підпункту 3 пункту "б" частини 1 статті 38 Закону № 280/97-ВР та статті 280 Кодексу адміністративного судочинства України в їх взаємозв'язку свідчить, що орган місцевого самоврядування може вирішувати певні питання стосовно проведення зборів, мітингів, маніфестацій і демонстрацій, видовищних та інших масових заходів на території відповідної територіальної громади. Проте, обмеження прав громадян на мирні зібрання шляхом заборони проведення таких масових заходів, як то: «маршів рівності», «прайдів», «гей-парадів» «фестивалів квір-культури», тощо належить до виключної компетенції суду, а не міської ради.

Законодавством передбачено лише право органу місцевого самоврядування негайно після одержання повідомлення про проведення зборів, мітингів, походів, демонстрацій тощо звернутися до окружного адміністративного суду за своїм місцезнаходженням із позовною заявою про заборону таких заходів чи про встановлення іншого обмеження права на свободу мирних зібрань (щодо місця чи часу їх проведення тощо), а не ухвалення таких рішень самостійно, без перевірки наявності причин та підстав таких обмежень у судовому порядку.

Водночас необхідною умовою для такого звернення, на думку суду, є визначення конкретної дати проведення такого заходу.

Поміж тим, матеріали справи не містять жодних доказів щодо сповіщення Рівненської міської ради про намір представників ЛГБТ-спільнот на проведення та/або організацію проведення у місті Рівному згаданих вище мирних зібрань на конкретну дату, а також доказів звернення відповідача до суду з позовом про заборону їх проведення.

Крім того, формулювання "тощо" зазначене у пунктах 1 та 2 спірного рішення містить невизначений перелік заходів, які підпадають під заборону проведення, а тому з його змісту неможливо передбачити правові наслідки проведення на території міста Рівного представниками ЛГБТ-спільнот будь-яких інших заходів окрім «маршів рівності», «прайдів», «гей-парадів» «фестивалів квіркультури».

Водночас у пункті 1 спірного рішення зазначається щодо заборони у місцях масового дозвілля сімей з дітьми «пропаганди різних видів девіантної статевої поведінки».

Так, девіантною поведінкою (від лат. *Deviatio* - відхилення) є поведінка індивіда або групи, яка не відповідає загальноприйнятим нормам, внаслідок чого відбувається порушення цих норм.

Проте, відповідачем у рішенні не наведено обґрунтування причин і не зазначено підстав, з яких він вважає, що учасниками ЛГБТ-спільнот під час проведення ними мирних зібрань буде здійснюватися пропаганда відхильної статевої поведінки, в чому така поведінка може полягати і яким чином становитиме загрозу для національної безпеки, громадського порядку чи інтересам та правам сімей з дітьми.

Відтак, на думку суду, прийняття оскаржуваного рішення відповідачем було спрямоване не на досягнення цілей вказаних у ньому, а на дискримінацію представників ЛГБТ-спільнот у зв'язку з їх переконаннями, що відповідно до статті 24 Конституції України є неприпустимим.

Таким чином, на переконання суду Рівненська міська рада при ухваленні спірного рішення діяла з перевищенням меж встановлених законом повноважень, а тому таке втручання у гарантовані статтями 34, 39 Конституції України і статтями 10, 11 Конвенції права громадян на мирне зібрання і свободу вираження поглядів є протиправним і таким, що здійснене не «згідно із законом».

Висновок, що це рішення прийняте всупереч закону і Конституції України, є достатнім, для встановлення порушення відповідачем ст.ст. 10, 11 Конвенції і відповідно визнання його протиправним.

Стосовно твердження відповідача, що спірне рішення було ухвалено для досягнення законних цілей, а саме: забезпечення інтересів національної безпеки, громадського порядку і охорону традиційних для України сімейних цінностей, суд вважає за доцільне зазначити таке.

Положеннями статті 1 Закону України "Про національну безпеку України" від 21.06.2018 № 2469-VIII (далі - Закон № 2469-VIII), поняття національної безпеки визначено як захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз; національні інтереси України - життєво важливі інтереси людини, суспільства і держави, реалізація яких забезпечує державний суверенітет України, її прогресивний демократичний розвиток, а також безпечні умови життєдіяльності і добробут її громадян.

Згідно зі статтею 3 Закону № 2469-VIII, державна політика у сферах національної безпеки і оборони спрямована на захист: людини і громадянина - їхніх життя і гідності, конституційних прав і свобод, безпечних умов життєдіяльності; суспільства - його демократичних цінностей, добробуту та умов для сталого розвитку; держави - її конституційного ладу, суверенітету, територіальної цілісності та недоторканності; території, навколишнього природного середовища - від надзвичайних ситуацій.

Фундаментальними національними інтересами України є:

1) державний суверенітет і територіальна цілісність, демократичний конституційний лад, недопущення втручання у внутрішні справи України;

2) сталий розвиток національної економіки, громадянського суспільства і держави для забезпечення зростання рівня та якості життя населення;

3) інтеграція України в європейський політичний, економічний, безпековий, правовий простір, набуття членства в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору, розвиток рівноправних взаємовигідних відносин з іншими державами.

Загрози національній безпеці України та відповідні пріоритети державної політики у сферах національної безпеки і оборони визначаються у Стратегії національної безпеки України, Стратегії воєнної безпеки України, Стратегії кібербезпеки України, інших документах з питань національної безпеки і оборони, які схвалюються Радою національної безпеки і оборони України і затверджуються указами Президента України.

Конституція встановлює вимогу про завчасне сповіщення органів влади про намір провести мирне зібрання для того, щоб зазначені органи мали можливість здійснити підготовчі заходи для забезпечення безперешкодного проведення мирного зібрання (тобто, реалізації зазначеного права), підтримання громадського порядку, охорони прав і свобод учасників мирного зібрання та інших людей.

Громадський порядок - урегульована правовими та іншими соціальними нормами система суспільних відносин, що забезпечує захист прав і свобод громадян, їх життя і здоров'я, повагу честі та людської гідності, дотримання норм суспільної моралі.

Участь органів влади полягає у забезпеченні режиму максимального сприяння проведенню мирного зібрання, зокрема, у разі потреби, забезпечення присутності правоохоронних органів з метою дотримання громадського порядку на мирних зібраннях.

Разом з тим, як встановлено рішенням Європейського суду з прав людини у справі «Олінгер проти Австрії» (заява № 76900/01, рішення від 29.06.2006), оцінюючи побоювання представників влади стосовно можливості виникнення сутички між учасниками різних зборів, такі побоювання мають бути підтвержені інформацією про те, що у попередні роки під час таких акцій справді мали місце випадки насильства.

Поміж тим, у спірному рішенні про такі факти не йдеться. Про побоювання щодо можливих сутичок під час проведення таких маршів, гей-парадів відповідач зазначив у відзиві.

Водночас Європейський суд з прав людини неодноразово висловлював свою позицію з цього питання та наголошував: «само собою зрозуміло, що будь-яка демонстрація в громадському місці може викликати певний рівень порушення в звичайному житті та спричинити зіткнення» (Рішення Європейського суду з прав людини по справі «Ойа Атаман проти Туреччини (Oya Ataman v. Turkey, заява № 74551/01, рішення від 05.03.2007); аналогічно у справі «Balcik and others v. Turkey» (заява №25/02, рішення від 29.02.2008)).

Проте, «будь-яка демонстрація в громадському місці може викликати певний рівень порушення в звичайному житті, у тому числі порушення руху, і в тому разі, якщо демонстранти не беруть участь в актах насильства, для державних органів важливо показати певну ступінь терпимості до мирних зборів» (Ashughyan v. Armenia, заява №33268/03, рішення від 17.02.2008).

Щодо можливих провокацій Європейський суд з прав людини зазначає: «право на свободу мирних зібрань забезпечується для всіх, хто має намір організувати мирну демонстрацію. Можливість насильницьких контрдemonстрацій або можливість екстремістів з насильницькими намірами приєднатися до демонстрацій не може, як така, відняти це право» ("Arzte fur das leben" v. Austria, заява №10126, рішення від 21.07.1988).

Враховуючи вищевикладене, суд зазначає, що відповідачем не надано будь-яких доказів того, що проведення заборонених ним спірним рішенням публічних заходів ставило під загрозу інтереси національної безпеки та громадський порядок у місті Рівному.

Щодо посилань у спірному рішенні про можливість становлення загрози інституту сім'ї як складової стратегії національної безпеки України, дискредитації сімейних цінностей і завдання шкоди моральному благополуччю дітей проведенням вказаних вище заходів, то Європейський суд з прав людини в контексті обмеження стаціонарних демонстрацій ЛГБТ відхилив посилання на мету «захисту моралі» як дискримінаційну (справа «Баєв і інші проти Росії» п.п. 66-69, заява №67667/09, рішення від 20.07.2017).

Суд констатує, що відповідачем жодними доказами не доведено те, що вираження поглядів ЛГБТ-спільнотою знецінить, дискредитує чи іншим чином негативно вплине на фактичні та існуючі «традиційні сім'ї», сімейні цінності або поставить під загрозу їх інтереси чи майбутнє або завдасть шкоди моральному благополуччю дітей.

На думку суду, посилання на традиції чи загальні припущення в країні самі по собі не можуть розглядатися, як достатні обґрунтування для відмінного ставлення до сексуальних меншин так само, як і до осіб іншої раси, походження або кольору шкіри чи віросповідання та ін.

Європейський суд з прав людини неодноразово підкреслював, що реалізація своїх прав меншістю не повинна залежати від схвалення більшістю. Навіть в тому випадку, якщо інтереси певної групи осіб різко відрізняються від інтересів основної маси населення, такі інтереси мають бути дотримані.

Так, зокрема, у своєму рішенні по справі «Бачковський та інші проти Польщі» (заява № 1543/06, рішення від 03.05.2007) Європейський суд зазначив: «хоча в якихось випадках інтереси особистості можуть бути поставлені в залежність від інтересів групи, демократія не зводиться до того, що погляди більшості повинні обов'язково переважати; необхідно дотримуватися балансу, який забезпечив би чесне і правильне ставлення до меншин і виключав би будь-які зловживання з боку домінуючої групи» (пункт 63 Рішення).

Відповідно до статті 10 Закону України «Про охорону дитинства» від 26.04.2001 № 2402-III кожній дитині гарантується право на свободу, особисту недоторканність та захист гідності. Дисципліна і порядок у сім'ї, навчальних та інших дитячих закладах мають забезпечуватися на принципах, що ґрунтуються на взаємоповазі, справедливості і виключають приниження честі та гідності дитини.

Держава здійснює захист дитини від:

усіх форм домашнього насильства та інших проявів жорстокого поводження з дитиною, експлуатації, включаючи сексуальне насильство, у тому числі з боку батьків або осіб, які їх замінюють;

втягнення у злочинну діяльність, залучення до вживання алкоголю, наркотичних засобів і психотропних речовин;

залучення до екстремістських релігійних психокультурних угруповань та течій, використання її для створення та розповсюдження порнографічних матеріалів, примушування до проституції, жебрацтва, бродяжництва, втягнення до азартних ігор тощо.

Згідно зі статтею 7 Закону України «Про захист суспільної моралі» від 20.11.2003 №1296-IV, з метою захисту морального та фізичного життя неповнолітніх забороняється:

втягнення неповнолітніх у діяльність з виробництва й обігу продукції сексуального чи еротичного характеру, порнографічних матеріалів, надання послуг, а також організації й проведення видовищних заходів сексуального чи еротичного характеру;

розповсюдження продукції сексуального чи еротичного характеру, порнографічних матеріалів, надання послуг і проведення видовищних заходів сексуального чи еротичного характеру серед неповнолітніх;

використання образів неповнолітніх у будь-якій формі в продукції сексуального чи еротичного характеру і проведенні видовищних заходів сексуального чи еротичного характеру;

виготовлення (виробництво), зберігання, реклама, розповсюдження, придбання продукції, що містить дитячу порнографію, ввезення, вивезення, транзит через територію України, поштова пересилка такої продукції;

пропонування або надання доступу до продукції, що містить дитячу порнографію.

З аналізу змісту спірного рішення незрозуміло яким чином проведення заборонених у ньому заходів підпадає під наведені вище випадки, що заборонені державою з метою захисту морального та фізичного життя неповнолітніх і відповідно яким чином їх проведення може зашкодити благополуччю дітей.

Під час оцінки співмірності заходів, ужитих державою задля досягнення однієї або кількох легітимних цілей, Європейський суд з прав людини завжди зважає на те, чи проявила держава достатній ступінь толерантності до осіб, які реалізують право на мирні зібрання. У цьому зв'язку Європейський суд неодноразово наголошував, що у тих випадках, якщо демонстранти не беруть участі в актах насильства, важливо, щоб влада проявила певний ступінь толерантності щодо мирних зібрань, щоб свобода зібрань, гарантована статтею 11 Конвенції, не була позбавлена своєї суті. Іншими словами, адміністративні органи (або суди) мають ухвалювати лише такі рішення, які є мінімально необхідними для забезпечення громадського порядку чи громадської безпеки, захисту прав чи інтересів інших осіб. Зокрема, справі «Barankevych v. Russia» (заява №10519/03, рішення від 26.07.2007) ЄСПЛ наголосив на тому, що органи влади вдалися до найрадикальнішого способу обмеження свободи мирних зібрань - його заборони, хоча мали менш обмежувальні адміністративні механізми, які можна було б використати за даних обставин. Лише цього фактору було б достатньо для висновку про порушення права на свободу мирних зібрань, гарантованого Конвенцією.

Водночас відповідачем не надано суду доказів на підтвердження своїх припущень, викладених у спірному рішенні, стосовно реальності порушення проведенням наведених в ньому масових заходів інтересів національної безпеки, громадського порядку та суспільної моралі або знецінення «сімейних традицій», які й слугували, на його думку, законними цілями для його ухвалення.

Відтак, посилення Рівненської міської ради на те, що приймаючи спірне рішення орган місцевого самоврядування переслідував згадані вище легітимні цілі є необґрунтованими і відхиляються судом як безпідставні.

Щодо наявності суспільної необхідності для прийняття спірного рішення відповідачем суд вказує на таке.

Право на свободу мирних зібрань є одним із фундаментальних прав у демократичному суспільстві. Разом з тим, це право не є абсолютним - воно може бути обмежене для досягнення легітимної мети, тією мірою, якою це необхідно у демократичному суспільстві, і до тієї межі, яка не призводить до вихолощування самої сутності цього права. Адже «кожна дія влади, яку одна особа здійснює щодо іншої особи і яка не є абсолютно необхідною, є тиранічною. Із цього випливає, що при вирішенні питання щодо обмеження права на мирні зібрання має бути дотримано принцип пропорційності. Його суть полягає у тому, що держава має право обмежувати права людини лише тоді, коли це справді необхідно, і тільки в тому обсязі, в якому її заходи будуть відповідними до переслідуваної легітимної мети. Іншими словами, має бути забезпечено справедливий баланс інтересів між характером і ступенем втручання, з одного боку, і причиною цього втручання, з іншого.

Так, судом встановлено, що учасники ЛГБТ-спільнот не повідомляли Рівненську міську раду про свої наміри проводити будь-які публічні заходи для вираження своїх поглядів і переконань на території міста Рівного. Більше того, не існувало і будь-яких інших об'єктивних обставин, що могли б зумовити занепокоєння місцевої влади чи викликати її реальні, а не гіпотетичні побоювання щодо проведення таких заходів на території міста до чи на дату прийняття оскаржуваного рішення. Жодних доказів зворотного, відповідачем не надано і матеріали справи не містять

Отже, прийняття відповідачем спірного рішення щодо вжиття найрадикальнішого обмеження свободи мирних зібрань і вираження поглядів представників ЛГБТ-спільнот шляхом їх заборони не було спричинено реальною, невідкладною суспільною потребою, а тому таке втручання не було необхідним у демократичному суспільстві.

Встановлені в ході розгляду цієї справи обставини в їх сукупності, безумовно дають суду підстави для висновку, що рішення Рівненської міської ради №6926 від 24 грудня 2019 року «Про заборону проведення на території міста Рівного маршів представників ЛГБТ-спільнот» є свавільним і невиправданим втручанням органу місцевого самоврядування у гарантовані Конституцією України і Конвенцією права представників сексуальних меншин на мирні зібрання та свободу вираження поглядів, яке в свою чергу непередбачене законом, не переслідує легітимну мету і не є необхідним в демократичному суспільстві, а отже не відповідає критеріям правомірності, визначеним пунктами 1-9 частини 2 статті 2 КАС України.

З огляду на викладене, суду очевидно, що рішення Рівненської міської ради №6926 від 24 грудня 2019 року «Про заборону проведення на території міста Рівного маршів представників ЛГБТ-спільнот» є протиправним, а відтак підлягає визнанню нечинним повністю.

Стосовно доводів відповідача щодо відсутності права позивача на звернення до суду з цим позовом, позаяк спірне рішення не зачіпає його права і свободи, суд відхиляє як безпідставні, з огляду на таке.

Відповідно до частини другої статті 55 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Згідно з рішенням Конституційного Суду України у справі щодо офіційного тлумачення частини другої статті 55 Конституції України та статті 248-2 Цивільного процесуального кодексу України (щодо права на оскарження в суді неправомірних дій посадової особи) від 25 листопада 1997 року № 6-зп/1997 частину другу статті 55 Конституції України необхідно розуміти так, що кожен, тобто громадянин України, іноземець, особа без громадянства має гарантоване державою право оскаржити в суді загальної юрисдикції рішення, дії чи бездіяльність будь-якого органу державної влади, органу місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, якщо громадянин України, іноземець, особа без громадянства вважають, що їх рішення, дія чи бездіяльність порушують або ущемляють права і свободи громадянина України, іноземця, особи без громадянства чи перешкоджають їх здійсненню, а тому потребують правового захисту в суді.

Такі скарги підлягають безпосередньому розгляду в судах незалежно від того, що прийнятим раніше законом міг бути встановлений інший порядок їх розгляду (оскарження до органу, посадової особи вищого рівня по відношенню до того органу і посадової особи, що прийняли рішення, вчинили дії або допустили бездіяльність)».

Частиною першою статті 5 КАС України передбачено, що кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до адміністративного суду, якщо вважає, що рішенням, дією чи бездіяльністю суб'єкта владних повноважень порушені її права, свободи або законні інтереси, і просити про їх захист шляхом, зокрема, визнання протиправним та нечинним нормативно-правового акта чи окремих його положень.

Відповідно до пункту 2 частини першої, частини другої статті 268 КАС України, правила цієї статті поширюються на розгляд адміністративних справ щодо законності та відповідності правовим актам вищої юридичної сили нормативно-правових актів міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, Ради міністрів Автономної Республіки Крим, місцевих державних адміністрацій, органів місцевого самоврядування, інших суб'єктів владних повноважень. Право оскаржити нормативно-правовий акт мають особи, щодо яких його застосовано, а також особи, які є суб'єктом правовідносин, у яких буде застосовано цей акт.

Аналіз наведених норм дає підстави для висновку, що право на оскарження нормативно-правового акту органів місцевого самоврядування надано в тому числі і особам, які є суб'єктом правовідносин, у яких буде застосовано цей акт.

Оскаржуване рішення Рівненської міської ради забороняє проведення маршів рівності, прайдів, гей-парадів, фестивалів квір-культури, які за своє суттю є мирними зібраннями громадян, право на які є конституційним правом кожного в силу вимог статті 39 Конституції України, а тому позивач є суб'єктом правовідносин, у яких буде застосовано цей акт.

Аналогічна правова позиція викладена у постанові Верховного Суду від 19 листопада 2019 року у справі №638/8660/15-а.

За приписами частини першої та другої статті 77 КАС України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу. В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача.

В ході судового розгляду адміністративної справи відповідач не виконав процесуального обов'язку доказування власної позиції та не підтвердив правомірності прийнятого ним рішення, натомість позивачем повністю доведено ті обставини, на яких ґрунтуються його позовні вимоги, а відтак позов належить задовольнити повністю.

В силу вимог частини першої ст. 265 КАС України резолютивна частина рішення суду про визнання нормативно-правового акта протиправним та нечинним підлягає невідкладному опублікуванню відповідачем у виданні, в якому його було офіційно оприлюднено, після набрання рішенням законної сили.

Відповідно до частини 1 ст. 139 КАС України суд присуджує на користь позивача документально підтверджені судові витрати по сплаті судового збору за подання цього позову до суду за рахунок бюджетних асигнувань відповідача у розмірі 840 (вісімсот сорок) гривень 80 коп. (а.с.8).

Керуючись статтями 241-246, 255, 264, 265, 295 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

В И Р І Ш И В :

Позов ОСОБА_1 до Рівненської міської ради про визнання протиправним та нечинним рішення - задовольнити повністю.

Визнати протиправним та нечинним повністю рішення Рівненської міської ради №6926 від 24 грудня 2019 року "Про заборону проведення на території міста Рівного маршів представників ЛГБТ-спільнот", прийняте на 38 сесії 7 скликання.

Зобов'язати Рівненську міську раду (вул. Соборна, 12 а, м.Рівне, 33028, код ЄДРПОУ 34847334) невідкладно після набрання рішенням суду законної сили опублікувати резолютивну частину цього рішення у виданні, в якому було офіційно оприлюднено рішення Рівненської міської ради №6926 від 24.12.2019 року "Про заборону проведення на території міста Рівного маршів представників ЛГБТ-спільнот".

Стягнути з Рівненської міської ради (вул. Соборна, 12 а, м.Рівне, 33028, код ЄДРПОУ 34847334) на користь ОСОБА_1 (АДРЕСА_1 , РНОКПП НОМЕР_1) судовий збір в сумі 840 (вісімсот сорок) гривень 80 коп.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом тридцяти днів з дня його проголошення. Апеляційна скарга подається до Восьмого апеляційного адміністративного суду через Рівненський окружний адміністративний суд.

Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду, або розгляду справи в порядку письмового провадження, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Повний текст рішення складений 17 червня 2020 року.

Суддя

Гудима Н.С.